

Перспективні напрями наукових досліджень – 2015: матеріали міжнародної науково-практичної конференції. – В 2 т. – Т.І. – К.: Вид-во «Центр навчальної літератури», 2015. – 197 с.

Матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Перспективні напрями наукових досліджень – 2015» містять тези доповідей учасників конференції за сесіями: соціальна (перспективні напрями наукових досліджень в економіці, психології та соціології, політології, правознавстві, міжнародних відносинах та педагогіці), гуманітарна (перспективні напрями наукових досліджень у філософії, археології, культурології та релігієзнавстві, філології та лінгвістичні), фундаментальна (перспективні напрями наукових досліджень у фізиці та астрономії, хімії, науках про землю (геологія, географія, мінералогія, гідрологія, кліматологія), математиці, біології та екології) та прикладна (перспективні напрями наукових досліджень в медицині і фармації, інформаційних технологіях, механічній, енергетичній та електричній інженерії, хімічній інженерії та біоінженерії, архітектурі та будівництві, аграрних науках).

Для науковців, викладачів вищих та середніх навчальних закладів, державних службовців, представників ділових кіл, аспірантів та студентів.

Редакційна колегія:

Кендішов Олександр Володимирович, голова Всеукраїнської спілки вчених-економістів, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри «Економіка та підприємництво» Державного економіко-технологічного університету транспорту, Україна;

Вархоль Міхал, Dr. h.c. prof. h.c. Ing. PhD, президент Академічного співтовариства Міхала Балудянського, Словаччина;

Ткаченко Сергій Анатолійович – кандидат економічних наук, доцент ВНЗ МГУ «Миколаївська політехніка», Україна, Україна;

Солоха Дмитро Володимирович – доктор економічних наук, завідувач кафедри економіки та менеджменту Київського національного університету культури і мистецтв, Україна.

International scientific and practical conference «Perspective trends in scientific research – 2015» contains abstracts of participants on directions such as the social section (which includes the perspective directions of scientific researches in Economics, Psychology and Sociology, Political science, Law, International relations and Pedagogy), the humanitarian section (which includes the perspective directions of research in Philosophy, Archaeology, Cultural studies and Religious studies, Philology and Linguistics), the fundamental section (which includes the perspective directions of scientific researches in Physics and Astronomy, Chemistry, Earth Sciences (Geology, Geography, Mineralogy, Hydrogeology, Climatology), Mathematics, Biology and Ecology) and applied section (which includes the perspective directions of scientific researches in Medicine and Pharmacy, Information technologies, Mechanical engineering, Energy engineering, Electrical Engineering, Chemical engineering and Bioengineering, Architecture and Housing Construction, Agricultural Sciences).

Materials will be useful for scientists, teachers, government officials, business representatives, postgraduates and students.

The editorial board

Olexandr Kendyuhov, Chairman of The Ukrainian Association of Economic Scientists, Doctor of Economics, Professor, Head of Department of Economics and Entrepreneurship of State Economic and Technological University of Transport, Ukraine;

Mihal Varchola, President of Academic Society of Michal Baludyansky, Slovakia;

Serhii Tkachenko, PhD of economics, Associate professor of International technological University "Mykolaiv polytechnics", Ukraine;

Dmytro Solokha, Doctor of Economics, Head of Department of Economics of Management Kyiv National University of Culture and Arts, Ukraine.

досягнень через новостворені підприємства (start-up компанії) шляхом впровадження університетських розробок у їх діяльність та пайової участі дослідників у створенні стартапів; встановлення оптимального співвідношення між розміром винагороди дослідника та установи, в якій він працює; передача прав на об'єкти інтелектуальної власності, створені за рахунок державного фінансування, їх розробникам з наданням прав на самостійне проведення ліцензування та комерціалізацію результатів інтелектуальної діяльності тощо. Позитивно також є практика розподілу етапів комерціалізації, поширена у США, відповідно до якої етапи НДР та розробки продукції знаходяться у сфері впливу університетів і національних лабораторій, а два інших етапи – виробництво та реалізація (вихід продукції на ринок) – відносяться до промислових підприємств [2, с. 49].

Таким чином, комерціалізація об'єктів інтелектуальної власності ВНЗ є предметом зацікавленості як з боку промисловості та бізнесу, так і безпосередньо освітніх установ, для яких перетворення результатів інтелектуальної праці на конкурентоздатний інноваційний продукт є способом самофінансування та мотивації науково-педагогічних кадрів до науково-дослідної діяльності. Удосконалення механізмів комерціалізації інтелектуальної власності потребує оптимального поєднання зусиль держави, науки та бізнесу щодо впровадження наукових розробок і досліджень у промисловість.

Список використаних джерел

1. Промислова власність у цифрах за 2014 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.uipr.org/i_upload/file/promvlasnist-2014.pdf.
2. Цибульов П.М., Корсун В.Ф. Комерціалізація інтелектуальної власності університетами та науковими установами: досвід США та можливості його використання в Україні // Наука та інновації. – 2014. – Т. 3. – № 10. – С. 47-57.

Поліщук Оксана Володимирівна к.е.н., доцент
Пономарьов Олександр Володимирович к.е.н., доцент
Національний авіаційний університет, Україна

КРЕДИТНО-ФІНАНСОВІ РЕІНВЕСТИЦІЇ В ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ УКРАЇНИ

Визначення поняття «реінвестиції» розглядається з різних точок зору в залежності від предмету дослідження, але всі вони мають єдине загальне визначення. Під «реінвестиціями» розуміється здійснення іноземними інвесторами капітальних вкладень в об'єкти підприємницької діяльності на певній території за рахунок доходів або прибутку, отриманих ними від іноземних інвестицій. Реінвестування включає в себе будь-яке зростання зарубіжних активів у існуючій інвестиційній програмі через реінвестовані прибутки, або через вливання нового капіталу, іноді їх ще називають «інвестиції відновлення».

Реінвестиції, або інвестиції відновлення - це грошові кошти (амортизаційні відрахування і частина прибутку), які спрямовуються на такі цілі, як : відтворення основних фондів, заміну зношеного і морально застарілого обладнання; впровадження нових технологічних процесів; підготовку і перепідготовку кадрів; проведення різних науково-дослідних робіт, рекламних акцій та інших заходів, які дозволяють підприємству відстояти свої позиції в умовах жорсткої конкурентної боротьби. Всі ці питання доволі детально розглядаються досвідченими науковцями відносно національного господарювання, але не розглядаються з точки зору міжнародних взаємовідносин.

Тема реінвестування в зовнішньоекономічній діяльності України, є ще не повністю розкритою, поки ще не має конкретно визначених та юридично закріплених програм стосовно даного питання. Саме дослідження таких взаємовідносин у сфері реінвестування в різних країнах, може надати певні поняття та характеристики до відтворення таких програм з реінвестування в зовнішньоекономічній діяльності України.

Наприклад в такій країні, як США ще в 2009 році, було розроблено «Акт американського відновлення та реінвестування» (American Recovery and Reinvestment Act), іноді його називають програмою, яка спрямована на подолання кризових явищ у національній економіці, але багато пунктів цієї програми безпосередньо пов'язані і з антикризовими заходами які безпосередньо впливають на зовнішньоекономічну діяльність. Було виділено на підтримку економіки США 787 млрд дол. Виробники певної продукції за допомоги наданих коштів змогли не тільки захистити свою діяльність на національному ринку, але й розвивати свій бізнес за межами країни.

Наприклад в такій країні як Польща, нерезиденти які мають бізнес, зареєстрований в цій країні, можуть скористатись безплатними субсидіями та отримати низько відсотковий кредит на його розвиток. Компанія може використовувати особливі умови оплати, пропоновані польськими компаніями, чию продукцію президент зможе висилати на закордонні ринки, використовуючи державні програми підтримки експорту. Експортна діяльність підлягає відшкодуванню ПДВ, за базовою ставкою 23%. Повернуті кошти підприємці можуть надіслати до своєї країни або реінвестувати в компанію, зареєстровану в Польщі, щоб підвищити її кредитоспроможність.

З огляду на вище вказане, за допомогою адаптації зарубіжного досвіду, потрібно розробити секторальні програми розвитку експортно-імпоротної діяльності в межах реалізації реінвестиційних заходів в Україні. В цих програмах відтворити інвестиційні умови не гірші, ніж у США, Польщі, Словаччині тощо. В Україні діє "податок на інвестицію", щоб створити виробництво, потрібно сукупно заплатити податків 35-40% від суми інвестиції. Для створення прийняттого інвестиційного середовища можливо потрібно було мито зупинити поки що на нульовій відсотковій ставці (зараз від 3-5%) на обладнання, ввезене для створення нових виробничих потужностей, яке не виробляється в Україні. Скасувати податок на прибуток, який реінвестується в розвиток галузей, що мають прямий вплив на зовнішньоекономічну діяльність.

Отже, розробка «реінвестиційних програм» України потребує детального розгляду, що призведе в свою чергу до покращення зовнішньоекономічної діяльності країни в цілому.

Список використаних джерел:

1. Пропозиції експорт у Польщі [Електронний ресурс] / Офіційний сайт. Режим доступу — <http://poland-marketing.eu/?lang=UA> .
2. RecoveryAct [Електронний ресурс] / Офіційний сайт. Режим доступу — http://www.recovery.gov/arra/About/Pages/The_Act.aspx .

Рильська Вікторія Володимирівна, аспірант
*Національна академія державного управління
при Президентові України, Україна*

ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНОЇ МОДЕЛІ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Необхідність децентралізації системи управління в Україні назрівала вже протягом тривалого періоду як в економічній, так і політичній площині. Проте якщо до «революції гідності» дане питання розглядалося в контексті актуалізації соціокультурних та економічних відмінностей між регіонами і використовувалось владою переважно для отримання політичних дивідендів, то на сьогодні проблема децентралізації все більше набуває економічної доцільності [4].

Для країн європейської спільноти, куди ми прагнемо вийти не бідними родичами, а повноправними партнерами, досконалість управління, чіткий розподіл повноважень і фінансів між центром і територіями, баланс взаємоповаги і взаємоконтролю між структурами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування — це аксіом, на яких тримається держава і добробут її населення.

Докорінна проблема вітчизняної конституційної реформи — пошук найоптимальнішої моделі територіальної організації влади, а відтак — її утвердження нової ролі місцевого самоврядування — особливої форми управління, в якій органічно поєднуються інтереси держави і громади.

Будь-які законодавчі зміни ми зустрічаємо «в багнеті», часто не замислюючись над причинами небажання щось змінювати. Водночас заздримо сусідам — полякам, угорцям, прибалтійцям, які рішуче взялися до переоблаштування своєї системи управління і вже мають відчутні дивіденди від цього: європейські стандарти життя .

Слід зазначити, що світовій муніципальній практиці відомі абсолютно різні моделі, типи й системи місцевого самоврядування. Нині в стабільних у політичному і соціально-економічному плані державах склалися власні, багато в чому унікальні й неповторювані моделі місцевого самоврядування. Внаслідок того, що більшість цих держав пройшли загалом схожі етапи свого розвитку,